USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **D. L.**, zastoupen JUDr. Petrem Šádou, advokátem se sídlem Bořice 65, 538 62 Bořice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,** se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2016, č. j. OAM-20/LE-LE05-K10-2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 3. 2018, č. j. 29 Az 55/2016 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Petru Šádovi, advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **3 400 Kč**, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Žalobce byl rozhodnutím Policie České republiky ze dne 17. 02. 2016, č. j. KRPA-63573-17/ČJ-2016-000022, podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, zajištěn za účelem správního vyhoštění, které mu bylo uloženo 12. 8. 2015 v délce 1 roku (nabylo právní moci dne 10. 11. 2015), neboť jej, ač tak přislíbil, nerespektoval. Následně dne 22. 02. 2016 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany, a proto byl rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 25. 02. 2016, č. j. OAM-20/LE-LE05-LE23-PS-2016, ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a podle § 46a odst. 5 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena do 11. 6. 2016. V průběhu těchto řízení tvrdil, že v případě návratu mu hrozí odvedení do války, jinak mu nic nehrozí, do války jít nechce (protokol ze dne 12. 8. 2015).

[2] K žádosti o mezinárodní ochranu dne 29. 2. 2016 uvedl, že do České republiky přijel autobusem přes Polsko dne 08. 2. 2015. Následně cestoval cca 4 měsíce po Evropě, protože měl peníze. Po návratu do České republiky pracoval „po fuškách". Za místo posledního bydliště na Ukrajině označil Oděsu, Suvorovský obvod. Je pravoslavného vyznání, ke svému politickému přesvědčení konstatoval, že v době svých studií (cca před třemi lety), byl členem Strany regionů. Jeho činnost ve straně spočívala v rozdávání letáků a reklamních předmětů strany, za což získal stipendium a 500 hřiven měsíčně. Je svobodný a bezdětný. Zdravotně se cítí být zcela v pořádku. Žádost o mezinárodní ochranu zdůvodnil obavou o život, neboť na Ukrajině jej napadli 4 lidi, bodli jej nožem, následně o něj pečovala dívka, která ho našla a starala se o něj po dobu cca 2 týdnů. Matka mu následně poradila, aby opustil Ukrajinu, proto si vyřídil polské vízum, jehož obstarání bylo administrativně jednodušší a z Ukrajiny 8. 2. 2015 odjel. Do protokolu o pohovoru téhož dne žalobce shora uvedené skutečnosti zopakoval, tvrzené napadení popsal tak, že neví, kdo jej napadl, útočníky nezná, došlo k němu na neosvětleném místě v květnu 2014, přistoupili 4 muži, obklíčili jej, řekli, že vědí, kdo je. Jeden jej udeřil, až spadl na zem, kopli jej a bili. Bodnutí nožem, který neviděl, zprvopočátku necítil, až po chvíli začal střídavě pociťovat žár a zimnici, probral se až v bytě dívky, která mu pomohla. U ní zůstal půl roku. Dva týdny po napadení, kdy si myslel, že se to uklidnilo, kontaktoval policii. Když se následně dotazoval na stav šetření jeho věci, policie mu sdělila, že věc vyšetřují, ovšem vyšetřování značně komplikuje skutečnost žalobcova sdělení, že by útočníky nepoznal. Bojí se neznámých lidí proto, že mu dva měsíce po napadení volali 7 – 8 krát za měsíc domů. Do telefonu však nikdy nic neřekli, mlčeli. Myslí si, že telefonovali útočníci, kteří jej napadli, protože „to není normální a před tím jim nikdo nevolal." Jeho telefonní číslo měla k dispozici Strana regionů, možná měli útočníci jeho telefonní číslo z tohoto zdroje. Domnívá se, že to bylo určitě kvůli členství ve Straně regionů, že v té době utekl prezident, v Oděse upálili mnoho lidí. K důvodům, které jej vedly ke vstupu do Strany regionů, uvedl, že jej lákaly výhody, které strana poskytovala, zejména stipendium a asi 600 hřiven měsíčně. Napadení z května 2014 spojuje se svým členstvím ve Straně regionů pouze z toho důvodu, že mu útočníci řekli, že „vědí, kdo je". To, že dalších 9 měsíců po napadení pobýval na Ukrajině, aniž by se mu cokoli stalo, si žalobce vysvětluje tím, že přestal kontaktovat své známé, půl roku byl u Světlany, která ho zachránila, a změnil si SIM kartu. K dotazu, zda si myslí, že by mu i nyní mohlo něco hrozit, žalobce odpověděl, že si myslí, že ano, protože tenkrát byla na Ukrajině nepřehledná situace a bojí se, aby se to neopakovalo. K doplňujícímu dotazu, zda by mu něco hrozilo i v jiné části Ukrajiny dodal, že to nemůže vědět, ale že „na Ukrajině je válka a nemá cenu se vracet do státu, kde je válka." Jiný důvod k odjezdu z vlasti nikdy neměl, stejně tak neměl nikdy ani jiné potíže. Nebyl nikdy trestně stíhán. O přestěhování se do jiného místa na Ukrajině nepřemýšlel, protože matka, která o něj měla strach, mu nabídla, aby odjel do Evropy. Na vojně byl asi v letech 2012 – 2013, u vnitřních složek, má hodnost mladší seržant. Povolávací rozkaz nedostal, protože *„v době, kdy odjížděl z Ukrajiny, nebyla tam ještě válka"*. K podotknutí pracovníka MV ČR, že v době uváděného odjezdu z Ukrajiny, v roce 2015, válka na Ukrajině byla v plném proudu, včetně několika fází mobilizace, žalobce konstatoval, že nepovolávali všechny.

[3] Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neudělil, neboť z informací o zemi původu nevyplývá, že by nedocházelo k pronásledování

z politických důvodů, že by tvrzené členství ve Straně regionů (původní strana stoupenců bývalého prezidenta Janukoviče) souviselo s tvrzeným napadením, se žadatel toliko domnívá, po rozpadu uvedené strany ani žádnou další politickou aktivitu netvrdil. Konkrétní problémy se státními orgány rovněž netvrdil, ani nepopisoval žádné politické přesvědčení, jež by zastával. Neuvedl ani žádné překážky, které by mu bránily v návratu do vlasti, odvodu do ukrajinské armády se neobával. Žalovaný rovněž vytkl nekonkrétní a vágní výpověď a rozpory v tvrzeních žadatele, vzhledem k časovým souvislostem změny situace v zemi původu v r. 2014. Poukázal i na to, že podle vlastních tvrzení žadatele policejní orgány mu neodmítli ochranu, konstatoval i konkrétní informace o bezpečnostní situaci v Oděse v květnu 2014 (po veřejně známé tragédii, jíž se žadatel dovolával).

[4] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem. K obecným žalobním námitkám, které pouze opakovaly důvody žalovaným v napadeném rozhodnutí posouzené, poukázal na to, že žalobce neuvedl nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že pro případ návratu pociťuje jakékoliv azylově relevantní obavy, jakoukoliv hrozbu vážné újmy. V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou jasně jmenovány důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Skutečnost, že žalobce podal žádost o azyl až po delším pobytu v České republice a po policejní kontrole, svědčí tomu, že důvodem žádosti nebyly problémy žalobce se státními orgány Ukrajiny, či obavy, že by po návratu do země původu mohl být vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, ale toliko snaha o legalizaci pobytu v České republice, jak je uváděno v odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

[5] K obecné námitce, že původcem pronásledování z politických důvodů může být i nestátní subjekt a že státní orgány mu nebyly schopny poskytnout ochranu, krajský soud uvedl, že žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti, neboť v průběhu svých výpovědí opakovaně uváděl, že na Ukrajině měl jediný problém, a to napadení neznámými útočníky, které si spojuje se svým členstvím ve Straně regionů, když jeho veškerá činnost pro stranu spočívala v roznášení letáků a reklamních předmětů, za což pobíral stipendium a 600 hřiven měsíčně. Ve shodě s žalovaným proto uzavřel, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Podmínky § 13 a § 14b) zákona o azylu naplněny nejsou, žalobce ani žádné skutečnosti ohledně v ČR případně žijících rodinných příslušníků, v souvislosti s nimiž by přicházela v úvahu aplikace závěrů o možném sloučení rodiny, neuváděl. Podmínky humanitárního azylu žádné neshledal, konečně žalobce ani žádné neuváděl. Žalobce nesplňuje ani důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v § 14a zákona o azylu a jejímž smyslem je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by

bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný zde vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. I bezpečnostní situaci na Ukrajině ve vztahu k žalobci zhodnotil žalovaný dostatečně individuálně, přičemž nepopírá složitost bezpečnostní situace na východě Ukrajiny. Zdůraznil, že žalobce žil před svým odjezdem v oblasti Oděské, konkrétně ve městě Oděsa, které není ozbrojenými srážkami separatistů a vládních vojsk bezprostředně zasaženo. Oblast se nachází na jižní Ukrajině a zmiňovaná zhoršená bezpečnostní situace se jí tudíž vůbec netýká. Se dvěma oblastmi na východní Ukrajině, které jsou konfliktem zasaženy (Doněcká a Luhanská), ani nesousedí. Již Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky o bezpečnostní situaci v Oděse, č. j. 117822-LPTP ze dne 15. 10. 2015, k č. j. MV-136214-1/OAM-2015, hovoří o tom, že se bezpečnostní situace v tomto městě zásadním způsobem neliší od bezpečnostní situace v jiných částech Ukrajiny. Na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a na podkladě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z poslední doby (posuzujících aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině), konstatoval, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky (§ 14b odst. 2 písm. d) zákona o azylu). Po zhodnocení výpovědí žalobce, hlavního motivu jeho odchodu z vlasti, důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Uzavřel, že žalobce žije v České republice nelegálně, bez vážných důvodů spoléhal na to, že toto nebude ze strany policejních orgánů zjištěno, o legalizaci svého pobytu se do doby svého zajištění nijak nezajímal. Žalobcova žádost, podaná krátce poté, co byl kontrolován hlídkou Policie ČR a následně zajištěn za účelem správního vyhoštění, je zcela zřetelně cílena na prodloužení zdejšího pobytu, k čemuž však instituty zákona o azylu sloužit nemohou a jedná se tak jednoznačně o obcházení povinností, určených cizincům zákonem o pobytu cizinců.

[6] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včas kasační stížnost spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku. Stěžovatel se obecně dovolával důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a namítl, že nesprávně byla posouzena právní otázka kvalifikace pronásledování dle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu. Napadený rozsudek považuje za nepřezkoumatelný stran tvrzení o nedůvěryhodnosti skutkového stavu předloženého stěžovatelem.

[7] V doplnění kasační stížnosti namítl, že žalovaný ani krajský soud neznají realitu současné Ukrajiny a poměřují ji podmínkami České republiky, případně Evropské unie, vycházeje u obrazu, který šíří mainstremová media a jim naklonění politici. Nesouhlasí s hodnocením Ukrajiny jako země civilizované, bezpečné a demokratické, je tomu naopak, vládne tam nedemokratický, nebonapartistický a šovinistický režim, prolezlý korupcí, jak vyplývá ze zpráv vysokého komisaře OSN a lidsko-právních organizací. Působí zde

polovojenské bandy (např. soukromá armáda oligarchy Kolomojského), na něž nemá státní moc žádný vliv. Vládnoucí režim diskriminuje menšiny, kyjevská klika potlačuje práva rusky hovořících občanů, jsou pronásledováni pravoslavní věřící, mezi něž stěžovatel patří. Tyto skutečnosti jak žalovaný tak krajský soud zcela pominul.

[8] Stěžovatel dokazoval fakt, že byl fyzicky napaden, pozůstatky zranění může dokázat i nyní. Útok měl těsnou časovou a místní souvislost s tzv. „oděským masakrem" dne 2. 5. 2014, pokud nebyl jeho součástí. Tehdy došlo v domě odborů v Oděse k zavraždění několika desítek lidí, což bylo maskováno požárem, stěžovatel měl „z pekla štěstí", že nepřišel o život, že se z Oděsy dostal. Incident nebyl dosud vyšetřen. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že se, pokud nebyl spokojen s postupem policie, mohl obrátit na jiné orgány. Jeho případ pro onu souvislost vyšetřen nebude, pokud se nezmění poměry, mohlo by dojít totiž k odhalení pachatelů uvedeného masakru, žalobce jako potencionální svědek je tak ohrožen dvojnásobně.

[9] Stěžovatel je přesvědčen, že příčinou útoku na něj bylo jeho členství ve Straně regionů, v níž aktivně pracoval. Navíc není ukrajinské nýbrž moldavské (rumunské) národnosti, je ruskojazyčný, ohrožen je i z důvodu náboženského vyznání. Ukrajinský stát mu není schopen zajistit dostatečnou ochranu (i prezident Porošenko má v pohotovosti připraven osobní letoun k odletu do Švýcarska, takový luxus si stěžovatel nemohl dovolit). Opakovaně odkazuje na zprávy UNHCR, že případné vnitřní přesídlení nic neřeší, s tím se žalovaný rovněž přesvědčivě nevypořádal. Tvrdí proto, že žalovaný ani krajský soud nezjistily skutečný stav věci a posuzovaly jeho případ šablonovitě a povrchně a ryze formalisticky.

[10] Napadený rozsudek považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatečné odůvodnění závěru o nedůvěryhodnosti skutkového stavu předloženého stěžovatelem. Krajský soud nesprávně posoudil naplnění důvodu dle § 12 písm. b) zákona o azyl, strach stěžovatele z pronásledování pro svoje působení v politické straně je odůvodněný a možná i pro svou národnost a víru.

[11] Za nedostatečné považuje rovněž zdůvodnění neudělení doplňkové ochrany podle § 14, případně 14a zákona o azylu, byl totiž vystaven reálné hrozbě svévolného násilí. Na Ukrajině, byť na východě, existuje občanská válka, v zemi jak shora uvedeno působí ozbrojené bandy mimo kontrolu státní moci, které se ani netají neonacistickými kořeny, navíc byly vytvořeny pod patronací ukrajinského ministra vnitra. Jde o stav v demokratické zemi nemyslitelný. Stěžovatel proto v závěru opakuje, stejně jako uváděl v žalobě, že došlo k porušení § §§ 12, 14 a §14a zákona o azylu, dále porušil ustanovení § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu.

[12] Žalovaný považuje své rozhodnutí i napadený rozsudek krajského soudu za rozhodnutí řádně odůvodněná, srozumitelná a opřená o dostatek relevantních informací. Stěžovatel vytýká jeho rozhodnutí nedostatečné posouzení stavu věci ve vztahu k § 12 a 14a zákona o azylu, jako v žalobě, proto odkazuje na vyjádření k ní. Poukazuje na to, že je na samotném žadateli, zda důkazní břemeno tvrzení unese, k tomu odkazuje na judikaturu krajského i Nejvyššího správního soudu, a to i stran otázky bezpečnostní situace na Ukrajině. Stěžovatel ani žádné konkrétní jemu hrozící nebezpečí neuváděl, pravým

důvodem byla snaha o legalizaci pobytu v České republice. Kasační stížnost navrhuje zamítnout pro její nedůvodnost.

[13] Nejvyšší správní soud na úvod konstatuje, že, kasační stížnost ve věci neudělení mezinárodní ochrany má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 2 a 5 zákona o azylu), a proto je stěžovatelův návrh na jeho přiznání bezpředmětný.

[14] Samotnou kasační stížnost vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k výkladu tohoto pojmu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Jelikož usnesení, jímž se kasační stížnost odmítá pro nepřijatelnost, nemusí být odůvodněno (§ 104a odst. 3 s. ř. s.), uvádí Nejvyšší správní soud pouze stručně, že z textu kasační stížnosti lze dovodit, že stěžovatel za důvody přijatelnosti kasační stížnosti považuje nedostatečně zjištěný skutkový stav věci ve správním řízení ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu, nesprávné posouzení otázky možného udělení doplňkové ochrany dle § 14, resp. 14a téhož zákona a nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu. Nejvyšší správní soud předně neshledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným, rovněž krajský soud všechny žalobní námitky vypořádal správně a obě rozhodnutí jsou opřena o dostatečně zjištěný skutkový stav.

[15] Nejvyšší správní soud již opakovaně vyslovil, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany se požadovaný rozsah zjištění skutkového stavu věci odvíjí předně od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu, neboť právě a jedině on může popsat důvody, které jej vedly k opuštění země původu, z čeho pramení jeho strach, z jakých skutečností dovozuje, že je pronásledován a zda se mu tak děje pro jeho politickou aktivitu, národnostní příslušnost, náboženské vyznání apod. Věrohodnost jeho tvrzení správní orgán konfrontuje s dostupnými informacemi o situaci v zemi původu, jak se v dané věci i stalo. Stěžovatel se ani dne 29. 2. 2016, při seznámení s podklady správního orgánu, které byly zaopatřeny za účelem posouzení jeho situace v zemi původu, s nimi seznámit nechtěl, odůvodnil to tím, že situaci na Ukrajině zná. Ke zdrojům informací a způsobu jejich využití se vyjádřit nechtěl. Návrhy na doplnění dokazování žádné nevznesl.

[16] Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že s ohledem na dispoziční zásadu, která platí v řízení o přezkumu správního rozhodnutí soudem, je pouze na žalobci, jaké vady vytkne napadenému rozhodnutí a jemu předcházejícímu správnímu řízení. Obsah žaloby tak v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu. Stěžovatel se v žalobním řízení zaměřil, a to velmi obecně, na otázku pronásledování z důvodu politických názorů, a možného udělení doplňkové ochrany z důvodu hrozící újmy případným opakovaným napadením a nemožnosti přesídlení.

[17] V rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, rozšířený senát konstatoval, že je žalobce *„povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“* Nelze požadovat, aby správní orgány, ani soud za stěžovatele dovozoval, z jakých konkrétních důvodů mohou případné

obavy z pronásledování u žadatele pramenit, jaký myslitelný zásah do jeho života může povinnost vycestovat z území České repliky zapříčinit a jakou měrou se jej bude dotýkat.

[18] V daném případě stěžovatel v žádosti i v pohovoru před vydáním rozhodnutí žalovaného jako důvod opuštění země původu uvedl toliko, že byl „přibližně v květnu 2014“ napaden čtyřmi muži, kteří jej zbili, byl zraněn nožem, řekli mu jen, že vědí, kdo je. Vyslovil domněnku, že toto napadení mohlo souviset s jeho dřívějším členstvím ve Straně regionů, která se rozpadla, protože mu pak neznámí lidé opakovaně volali, aniž cokoliv řekli. Tvrdil rovněž, že jeho napadení nebylo do dne odchodu policií vyšetřeno. Obecně poukázal na případ, kdy v Oděse v květnu 2014 došlo k násilnostem (upálili mnoho lidí“). Oproti tvrzení obavy z odvodu do armády v řízení o vyhoštění, nyní takovou obavu popřel. Ačkoli v řízení o správním vyhoštění či o zajištění tvrdil, že dobrovolně vycestuje, v této věci (i v žalobě) již dovozoval hrozící vážnou újmu, která by mu mohla vzniknout tím, že by se mohl uvedený násilný útok opakovat. V žádosti, ani v žalobě se nedovolával žádné obavy z pronásledování pro své pravoslavné vyznání, ani pro svoji národnost, ani z důvodu, že „je ruskojazyčný“, jak činí v kasační stížnosti, v žádosti toliko uvedl, že se narodil v Podněstří (Moldávii). Zatímco uvedený útok původně popsal jako útok neznámých osob, v žalobě již toliko obecně označil tyto za „členy vysoce postavené skupiny“, v kasační stížnosti pak obecně odkazuje na informace o polovojenských bandách a soukromé armádě, které působí vedle silových státních struktur. Obdobně se stupňuje jeho argumentace ohledně obavy z pronásledování či vážné újmy hrozící mu v zemi původu. V žádosti si ani nepamatoval konkrétní datum, kdy byl napaden, na tzv. „oděský masakr“ (doložený zprávami ve správním spise) jen poukázal. V kasační stížnosti se již dovolává úzké časové a místní souvislosti s případem jeho napadení a dovozuje, že by mohl být potenciálním svědkem v případě odhalení pachatelů uvedené tragédie. Nejvyšší správní soud neshledal, že by žalovaný či krajský soud nedostáli požadavku na zjištění skutečného stavu věci. Vzhledem k jeho tvrzení v žádosti soud sdílí závěry v napadeném rozsudku. Vzhledem k doloženým informacím o situaci v zemi původu a ostatním okolnostem, kdy stěžovatel nejprve na Ukrajině pobýval po napadení 9 měsíců, kdy po opuštění země cestoval po Evropě 4 měsíce (protože měl peníze) a kdy až po neoprávněném pobytu na území ČR a rozhodnutí o vyhoštění podal žádost o mezinárodní ochranu, je zjevné, že žádost o mezinárodní ochranu byla motivována jinými, než azylově relevantními důvody, které jsou dovozovány dodatečně.

[19] Zástupcem stěžovatele dne 11. 6. 2018 doloženou kopii informace publikovanou v Právu dne 9. 6. 2018 o zřízení protikorupčního soudu, Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako informaci, která dokládá postup orgánů Ukrajiny vedoucí k řešení obecně nežádoucích problémů s korupcí v zemi původu stěžovatele, nemá však vztah ke konkrétním stěžovatelem tvrzeným důvodům žádosti o mezinárodní ochranu, které byly předmětem posouzení v dané věci.

[20] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu, na níž odkazoval již žalovaný i krajský soud tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v žalobě i v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud rovněž nedospěl k závěru, že by se krajský soud dopustil hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[22] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 9. dubna 2018, č. j. 6 Azs 99/2018 - 28 ustanoven zástupcem advokát. Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s., věta první za středníkem). Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna jeden úkon právní služby spočívající v sepisu a podání doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif")], za nějž náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400Kč. Úkon ve smyslu§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu nebyl doložen, podání ze dne 11. 6. 2018 soud nevyhodnotil jako účelně vynaložený náklad. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce stěžovatele není plátcem daně z přidané hodnoty, jedná se o konečnou výši odměny. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2018

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu